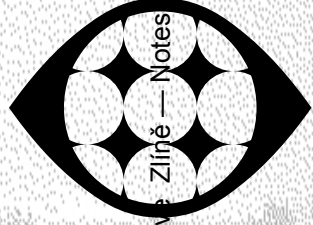
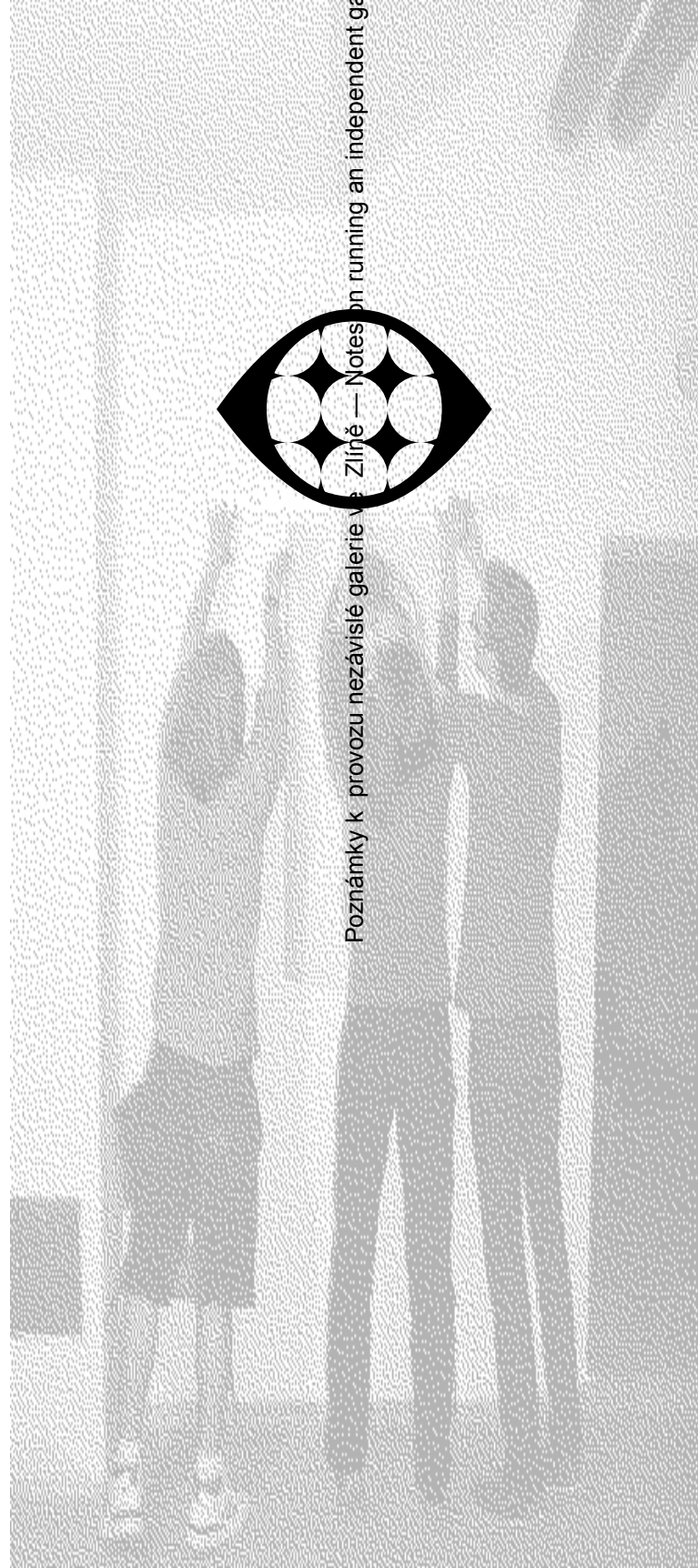
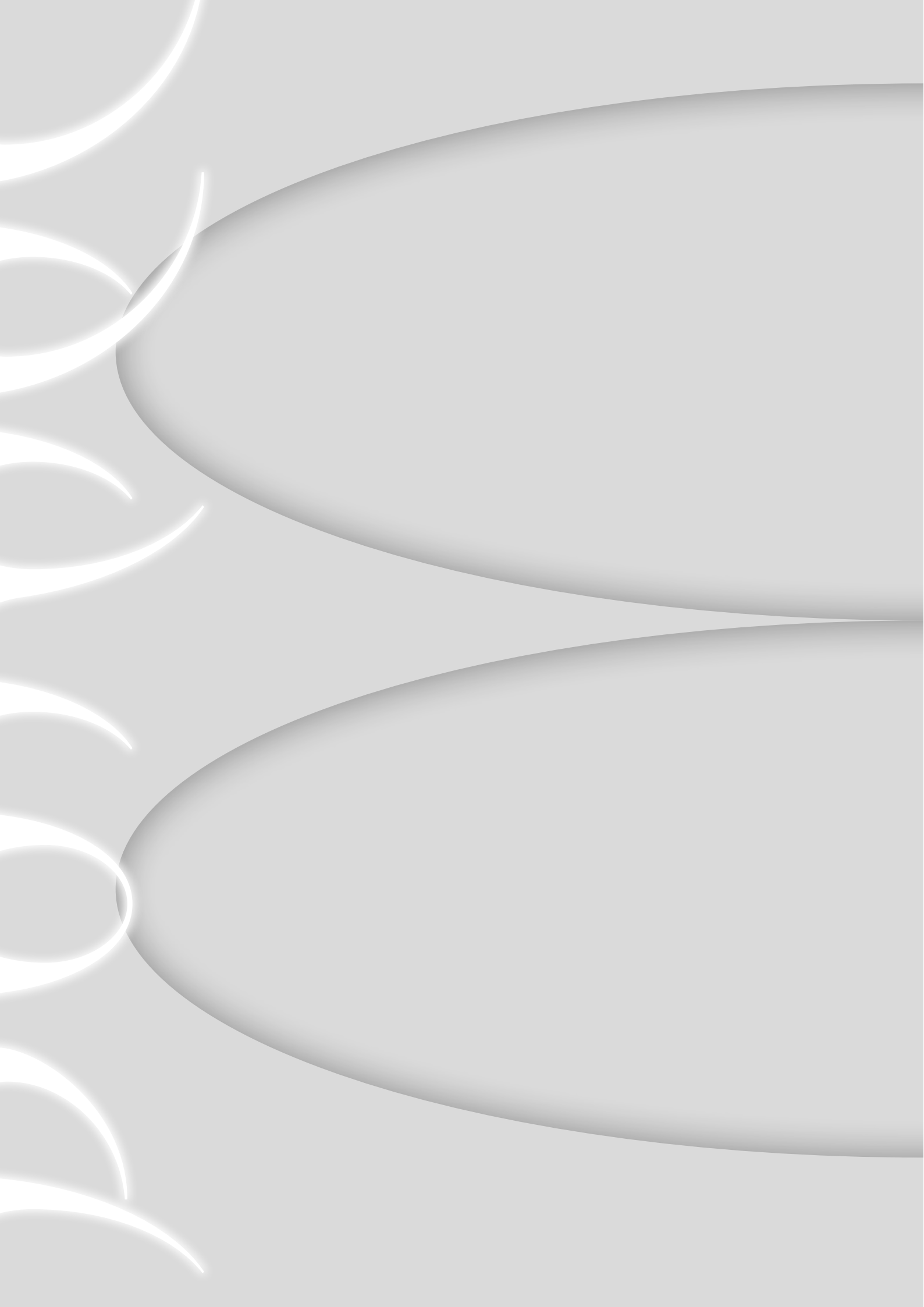

Photography

Gallery

Poznámky k provozu nezávislé galerie ve Zlíně — Notes on running an independent gallery in Zlín

Autoři fotografií:

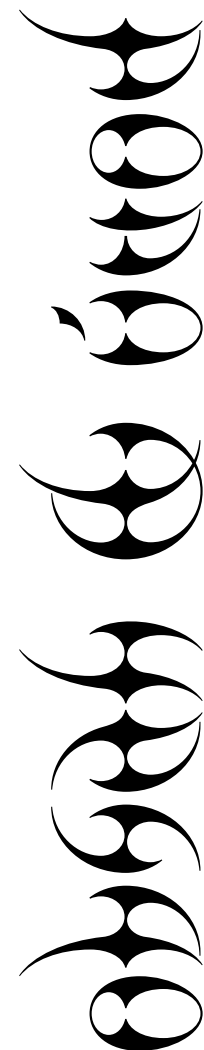
Filip Beránek, Vít Hášek, Tomáš Hejmanek,
Rozálie Jirásková, Jan Khür, Matěj Skalický,
Petr Willert a další...

Texty: Evy Končalové a Anny
Mlynek Maximové jsou převzaty z diplomové práce
Evy Končalové s názvem České nezávislé instituce
věnující se současnému výtvarnému umění.

Autoři textů:

Filip Beránek, Ondřej Hruška, Eva Končalová,
Anna Mlynek Maximová, Elsa Rauerová, Matěj Skalický
a Petr Willert

Úvod	(06–09)
Eva Končalová	
Ondřej Hruška	
	(10–23)
Filip Beránek	
Petr Willert	
	(24–43)
Matěj Skalický	
Elsa Rauerová	
	(44–59)
Úávěr	(60–61)

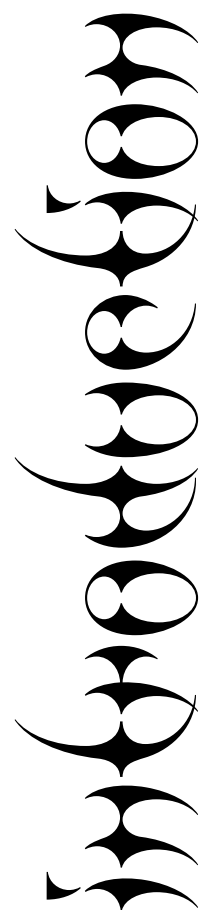

Základní potřebou ateliéru Reklamní fotografie ve Zlíně je mít zeď, galerii, prostor, kde můžou jeho studenti svou tvorbu pověsit. Fotografie je hotová teprve na zdi nebo v publikaci. Proto když Pavla Navrátilová přišla v říjnu 2010 s nabídkou využít prostor pod zlínskou poliklinikou, nebyl pro organizačně schopný ateliér fotografie problém se příležitostí chopit. Rozhodli jsme se pro fungování na bázi studentské iniciativy za podpory ateliéru a jeho vedoucího Jaroslava Prokopa. K věci se od začátku připojila Eva Končalová ve snaze zúročit svou roční berlínskou zkušenost. Tak vznikla Photogether Gallery, pojmenovaná v návaznosti na již fungující ateliérový web: photogether.org

Prostor zpočátku bez koncepce, živelně se utvářející, se setkal s překvapivým ohlasem. Žádosti o výstavy přicházely i z ostatních ateliérů fakulty a my jako organizační tým jsme se jim nebránili. Proto mohl vzniknout dojem, že jsme jakousi výkladní skříní naší školy. Dokud ale nebude mít fakulta vlastní prostor pro prezentaci svých ateliérů, budeme rádi zastupovat tuto roli. Taková je situace ve Zlíně. Samozřejmě nehodláme upadnout do letargie a čekat, co nám kdo donese. (Ondřej Hruška, 2011)

Výstavní program galerie je tvořen jeho provozovateli: studenty nebo absolventy ateliéru Reklamní fotografie UTB ve Zlíně (ARF). Od založení galerie v roce 2010 do roku 2013 to byli Ondřej Hruška, Eva Končalová a Pavla Navrátilová. Následovalo období od roku 2013 do roku 2016, kdy galerii provozovala Pavla Navrátilová, Filip Beránek a Petr Willert, který v činnosti pokračoval až do roku 2019, kdy správu galerie převzali Matěj Skalický a Elsa Rauerová. Jednotlivá období se však prolínala, některé výstavy pořádali hostující galeristé a kurátoři: například Anna Mlynek Maximová, Lucia L. Fišerová, Martin Fišr, Karolína Juřicová, Tomáš Pospěch, Lucie Šmardová, Nela Klajbanová, Matej Chrenka, Juraj Starovecký, Michaela Pašteková a další. O vizuál galerie se postupně starala řada grafiků: od Marka Erhenberga, Zdeňka Kvasnici, Aleše Řepíka až po Davida Kelovského, Kláru Daniovou a Maxima Čápa.

Prostor bývalého krytu (bunkru) civilní obrany ve zlínské poliklinice za deset let své galerijní funkce hostil ke stovce výstav. Za tu dobu zde byla vystavena a obhájena naprostá většina klauzurních prací ARF, část diplomových a bakalářských prací. Také zde proběhla řada přednášek, autorských čtení a koncertů pořádaných jak přímo galerií, tak i ve spolupráci s iniciativou Patti Zóna (Matěje Brože a Marie Ligocké) nebo s festivalem Nový svět. Při ohlédnutí za deseti lety existence galerie jsme posbírali historické i aktuální výpovědi šesti dosavadních galeristů.

The one thing the Advertising Photography Studio in Zlín needs is a wall. A gallery, a space where students can put up their work. The photo is only finished when it is on the wall or printed and published. Therefore, when Pavla Navrátilová came with an offer to use the space under the Zlín outpatient clinic in October 2010, it was hardly a problem for the organizationally capable photography studio to seize the opportunity. We decided to operate as a student initiative with the support of the studio and its head, Jaroslav Prokop. Eva Končalová joined the team at the very beginning in order to make good use of her one-year experience in Berlin. This is how Photogether Gallery was founded, named after the already existing studio website photogether.org.

The space, although initially without a clear concept, sprouting into existence quite spontaneously, generated a surprisingly positive response. Requests for exhibitions came also from other studios of the faculty, and we, as the organizational team, had no reason to reject them. This provoked the impression that we are some kind of a showcase of our school. However, until the faculty has its own space for presenting the work of faculty studios, we will happily take on this task. Such is the situation in Zlín. Of course, we do not intend to wait lethargically for someone to bring us something. (Ondra Hruška 2011).

The gallery's exhibition program is created by its operators: students or graduates of the TBU Advertising Photography Studio in Zlín (ARF). From 2010, when the gallery was founded, to 2013, it was run by Ondřej Hruška, Eva Končalová and Pavla Navrátilová. From 2013 to 2016 it was run by Pavla Navrátilová, Filip Beránek, and Petr Willert, who held the position until 2019, when Matěj Skalický and Elsa Rauerová took over the management of the gallery. However, the above mentioned periods intertwined and some exhibitions were organized by guest gallerists and curators: for example Anna Mlynek Maximová, Lucia L. Fišerová, Martin Fišr, Karolína Juřicová, Tomáš Pospěch, Lucie Šmardová, Nela Klajbanová, Matej Chrenka, Juraj Starovecký, Michaela Pašteková and many others. The look of the gallery was handled by a number of graphic artists: Marek Erhenberg, Zdeněk Kvasnica, Aleš Řepík, David Kelovský, Klára Daniová, and Maxim Čáp.

In ten years of its existence as a gallery, the space of the former Civil Defense bunker in the Zlín outpatient clinic has hosted hundreds of exhibitions. In the course of those years, the vast majority of Advertising photography studio's dissertations, diploma and bachelor's theses were exhibited and defended here. It also hosted a number of lectures, authorial readings, and concerts organized from its own initiative and in cooperation with Matěj Brože's and Marie Ligocká's Patti Zona initiative, or in cooperation with the New World festival. Looking back at the gallery's ten-year existence, we collected historical and current testimonies from six former gallery operators.

Eva Končalová

Photogether Gallery je autorským projektem, který vznikl ve Zlíně na podzim roku 2010. Tuto galerii jsme založili spolu s Pavlou Navrátilovou a Ondřejem Hruškou – studenty ateliéru Reklamní fotografie – pro vlastní potřebu realizace a aktivního se zapojení do zlínské subkulturní scény, která se nám zdála podvyživená. Založení galerie vyplynulo z okolnosti, že Fakulta multimediálních komunikací, na které studuji šestým rokem fotografií, nemá vlastní galerii. Po ukončení činnosti Galerie 12 (říjen 2010) kvůli neochotě obou stran se domluvit a spolupracovat (myslím tím univerzitu a občanské sdružení Dvanáctka, o. s.) už nebyl žádný zájem na tom, dát studentům prostor se realizovat. Photogether Gallery funguje nezávisle na fakultě či univerzitě. Spolupracujeme se studenty fakulty formou pořádání výstav, přednášek či workshopů. Díky tomu jsem získala osobní zkušenost s problematikou nezávislých galerií a prakticky jsem tak do ní mohla přímo nahlížet. Za půl roku činnosti jsme připravili více než sedm výstav, několik přednášek, prezentací studentů výtvarných oborů, projekcí, hudebních performancí. Realizovali jsme přednáškový cyklus Kulturní [byfé] v Domě umění ve Zlíně. Mým záměrem je podporovat mladé současné tvůrce formou realizace kvalitních projektů v galerii PHTG, spolupracovat se zahraničními institucemi, spojovat zlínskou scénu a vytvářet jí kulturní zázemí.

EVA Končalová — 2011

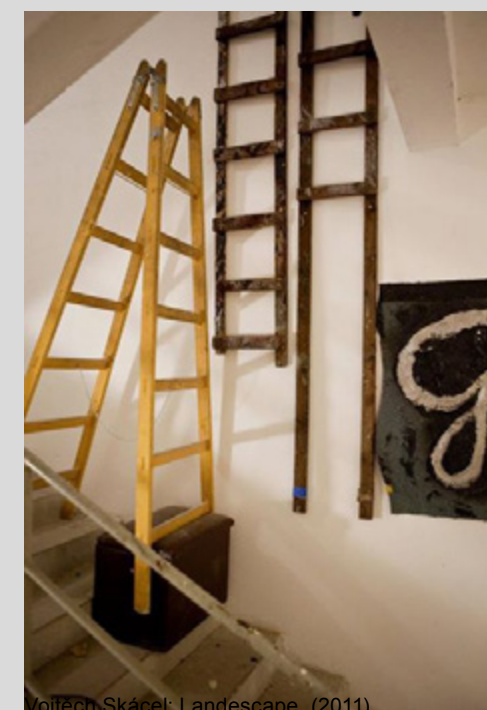
Vojtěch Skácel: Landscape_(2011)

Nová estetika_(2011)

Photogether Gallery is an authorial project that arose in Zlín during autumn 2010. I founded this gallery together with two more students of the Advertising Photography Studio Pavla Navrátilová and Ondřej Hruška. We did so for our own need to realize our potential and to get actively involved in Zlín subcultural scene we considered undernourished. I have been studying photography at the Department of Multimedia Communication for six years. The department does not have its own gallery and this naturally lead to our decision to found one. The Gallery 12 quit in October 2010 due to unwillingness of both sides to agree and cooperate (I mean the university and the civic association Dvanáctka o.s.) and there was no other interest in giving students a place for their self-realization. Photogether Gallery is independent of the department or university. Our cooperation with the department students is based on organising exhibitions, lectures, and workshops. This way, I gained personal experience and had a chance to understand the issues of independent galleries. During half year, we organised more than seven exhibitions and several lectures, presentations of visual arts students, screenings as well as musical performances. We also organised a course of lectures called Cultural [byfé] in Zlín House of Culture. I aim to support current young authors in realisation of their high-quality projects in Photogether Gallery, and I also try to cooperate with foreign institutions, interconnect Zlín artistic scene, and create fine cultural background.

EVA Končalová — 2011

Vojtěch Skácel: Landscape_(2011)

Hranice_(2012)

Schwarzprior_Nová estelika_(2011)

Milan Jureš: Od vlaka k psovi_(2011)

Vojtěch Skácel: Landscape_(2011)

Nová estelika_(2011)

Vojtěch Skácel: Landscape

Ondřej Hruška

Pamětníku!

Nebyla to paráda? Rozhodně si nenechat radit. Rozhodně si nenechat poradit od učitelů – prošli tím už před tebou. Dospěli ve fotografii, dokázali to.

Všimli jste si, kam se od té doby dostala fotka? Co jsme to odpálili? Fotka, krmivo pro tajmlajny. Tajmlajna Tvoji Báby. Ale Tvoje Bába je dobrá, ta taky zná komoru. Společná zkušenost smradlavých a vysušených rukou. Ty a Tvoje Bába jste tak staří, že jste ještě sdíleli fotky s lidma, který to zajímalo.

Dokážeš si to představit? Na začátku čin. Vymalovat na čisto. Zalepit díry sádrou. Hřebíky do betonu. Překvapivě málo plísně. Hardware na přežití v atomové válce – bez revize a k nepoužití. Na druhém rohu čajovna. Na našem rohu zatéká. Dotáhnout lidi na akci. Proč přišli?

Chápu, proč skončily obě 12-ty. Jsem vděčněj. Párkrát jsem se vrátil, nešlo se schovat, nikoho nepotkat. Zlín samozřejmě nezmizel, i když to mohlo být přání.

Jít tak do Svitu jako poprvé, v lednu, po odevzdání talentovek. Chápeš? Přihlásil se na školu ve městě, kterým jednou projížděl. Někam do Karpat. U té cesty pak hrnul hlínu. Později.

Z díry v zemi vyrostla filharmonie a knihovna. Masaryk odkráčel. Tam se taky vystavovalo. Na stolech chlebičky, bílé, červené a katalogy. Oběd na kartu. Zářezy v trávníku, historický průzkum Domu umění a jeho linolea.

Letná, Malenovice, Podvesná, Lesní. Lesní je důvod, proč být ve Zlíně. K ptákoví na kafe, dnes už s burgrem. Tehdy k Ptákoví na kafe a pomazánku. Dnes burgr na mole. Tehdy se vyhnout autům, dnes vládnou pěší. Večeře na Myslivně, rána na Růžku, noci v Americe, dny.

Kdybych nevlezl do toho Bunkru!

Nevlezl do Bunkru, dodělal školu a je z něho fotograf.

Vlezl do Bunkru, nezapomene na to a není z něj fotograf.

Mezi Bunkrem a odjezdem je max. rok a půl. Ještě že jsme byli neprofesionálně pomalí.

Nikdy nepřestal být fotograf. Strašný slovo. Tvoje máma Photography.

Musel zdrhnout a nikdy to nikomu nevyštětil. Musel zdrhnout, protože si myslel, že už je toho moc. Tolik, nebo tak málo, že to na další semestr už nestačilo. A nechat si pomoci?

Kdo si kdy nechal pomoci? Ty?

Já vím, kde Vás najdu. Berlín, Izrael, Tchaj-wan, Olomouc, Londýn, Beskydy, Zlín.

Ta drzost! Založit Prostor. Plnit ho. Až o dost později jsem viděl, jak se to dělá, aby ses nespálil. Pomalu, v rytmu do-ta-ce. Rozhodně nepřes-pávat v galerii, nebydlet tam, nejsou tam okna, nedá se vyvětrat. Snídaně v nemocniční kantýně. Tváříš se, že jsi ok, ale jsi pacoš. Pak už ta tvrdá zem – už se ví, že jsi tam doma. Tak pryč. Nerozloučil jsem se vůbec s nikým, ani s Tebou, tak promiň.

Nemá to pokračování, ne ode mě, ale ta rukavice hozená, zvednutá ze zaprášené podlahy Bunkru. Zvedli ji. Mají archiv na webu. Pečlivej, nedá se jim uniknout. Najdou si tě. Posílají ti texty, co jsi napsal. Mluvíš v nich o plánech. Hovno plány.

Kdyby byl semestr nebo dva duševní hygieny.

Nemusel bys poslouchat podcasty o spolužácích, podcasty, co nejsou o úspěchu. Kamarádi, co to dali, dávají, nebo nedali, nedávají.

Ale! Naučili jsme se hýbat. Tvořit – ne v galerijním smyslu, vole. Postupně se naučíš, jak se hýbat tak akorát rychle. Míjíš ostatní, neztratili se. Mají děti, prochází se s nima po Letné, po Karlíně. Nikdo nejsme tak originální, ani ty naše sračky nejsou původní. Ale nevyplýtvat jsem energii učitelů a institucí. Zformovali mě! Ten tvar se nedá popsat a není hotov.

Všichni erasmáci, Moraváci i všichni mezi tím. Každé zpátky jinam, každé na jinou stranu. Ze zlínského Bunkru, odkud utekl nebo teprv uteče, každého to čeká. Nikdo nevydrží. Svým tempem, z Bunkru pod poliklinikou, co změnila majitele, ale motory tam zůstaly. Z Bunkru, co léčí, říkali jsme. Je to pravda. Díky.

oh.

Ondřej Hruška — 2021

Hey, you who still remember!

Wasn't it cool? First thing – no advice. Definitely no advice from teachers – they got through this before you. They matured in photography, they made it.

Did you notice where photography has come since then? What have we launched? A photo – food for the timelines. Timeline of your Old Girl. However, your Old Girl is good, she also knows the darkroom. Common experience of stinking and dry hands. You and your Old Girl are so old that you used to share photos with people who were into it.

Can you imagine it? At the beginning, there was an act. Printing the walls clean. Covering the holes with plaster. Driving nails into concrete. Not too much mould, surprisingly. Hardware for surviving in nuclear war – without check and useless. At the other corner there is a teahouse. Our corner is leaking. How can you haul people to the event? Why have they come?

I understand why the previous galleries quit. I am grateful. I have returned several times, there was no chance to hide, no chance to avoid meeting somebody. Of course, Zlín has not disappeared, even if I might have wished for it.

I wish I could go to Svit as I did for the very first time, in January, after handing in my admission works. Do you understand? He applied for school in a city he once had gone through. Somewhere to the Carpathians. Then he shovelled soil along this road. Later. The Philharmonic and library grew up from a hole in the ground. Masaryk walked away. There also the exhibitions took place. Open sandwiches, wine and catalogues on the tables. Lunch bought with a card. Grooves in the grass, historical exploration of the House of Culture and its lino.

Letná, Malenovice, Podvesná, Lesní. Lesní is the reason to be in Zlín. Coffee at the Ostrich Bar, today you can have a burger, too. Back then, you had a coffee and spread. Today you have a burger on the pier. Back then, you had to watch out for cars; today, pedestrians are the ones who rule. Dinner at Myslivna, punch at Růžek, nights at America.

I wish I hadn't set my foot in the bunker!

He didn't set his foot in the bunker, graduated and became a photographer.

He did set his foot in the bunker, will never forget it and hasn't become a photographer.

There is a year and half between the bunker and his leaving to the max. It's a good thing that we were so unprofessionally slow.

He has never stopped being a photographer. What a dreadful word. Your mamma Photography.

He had to cut and run without ever explaining anybody. He had to scram because he thought it was far too much. Too much or too little, in any case, not enough for another semester. And let somebody help him? Who has ever taken advice? You?

I know where to find you. Berlin, Israel, Taiwan, Olomouc, London, Beskid Mountains, Zlín. The cheek of it! To found the Space. To fill it. Much later I saw how things should be done not to get your fingers burnt. Slowly, in the rhythm of sub-si-dy. Absolutely not to sleep in the gallery, not to live in it, there are no windows, you can't air it out. Breakfast in the hospital canteen. You pretend to be ok but you are a patient. And then the hard ground – everybody knows that this is your home. So, you must be gone. I didn't say goodbye to anyone, not even to you, I'm sorry.

There is no "to be continued", not from me. They lifted the thrown gauntlet from the floor in the Bunker covered with dust. They have an archive on the website. It's carefully done, you have no chance to escape. They will always find you. They keep on sending you texts you alone wrote. You speak of plans in them. Jack shit plans. I wish there was a semester or two of mental hygiene. You wouldn't have to listen to podcasts about your classmates, podcasts that don't speak about success. Friends who made it, are making it, or didn't make it, and are not making it.

But! We have learnt how to move. How to create – not in the gallery sense of word, dude. Little by little you learn to move just fast enough. You pass the others, they haven't disappeared. They have kids and stroll with them around Letná or Karlín. None of us is too original, not even the craps we made are. However, I didn't waste the energy of teachers and institutions. They knocked me into shape! The form can't be described and isn't ready yet.

All the Erasmus students, Moravians and everybody in between. Each of them is back to a different place, each of them has gone to another side. They fled or are to flee from the Zlín Bunker. This is waiting for everybody. Nobody sticks. Everybody leaves at their own pace from the Bunker under the outpatient clinic, which changed its owner but where engines remained. From the Bunker, which can heal, as we used to say. It is true. Thanks.

oh.

Ondřej Hruška — 2021

Azbestové prázdniny

Filip Beránek

Priestor galerie svojou členitosťou vyzýva k atypickým prístupom k inštaláciám, ktoré si vyžadujú priamu reakciu na miesto, v ktorom sa ocitnú. Z časti sa tak vytráca pôvodný rukopis, ktorý však kompletne vyna- hradzuje úplne nová situácia vychádzajúca z autorovej komunikácie s priestorom. Spolu s podzemným tichom a bezčasím, ktoré vytvára absencia denného svetla, vzniká pozícia zamrznutá v čase. Primárnou funkciou bunkru bolo ignorovať okolie a vytvá- rať autonómne podmienky, čo je typické aj pre galériu, na rozdiel od nej však za účelom prežiť skázu a zachrániť život. Pôvodné využitie priestoru tak nemož- no poprieť ani po rokoch, nepriamo tak vplýva aj do jeho súčasného alternatív- neho využitia. Vystavujúci sú tak posta- vení pred nutnosť vytvárať boj medzi ich dielom a funkčnými prvkami ako generátory, vzduchovody, filtrácie, ktoré by bežne boli považované za rušivé elementy, pri pristúpení na tieto podm- ienky sa však tento boj môže zmeniť na zaujímavú komunikáciu. V tomto momente spočíva jedinečnosť Photogether Gallery.

Názov prevzal bunker od labelu Photogether, ktorý vytvorili v roku 2008 rovnako študenti ateliéru Reklamní fotografie jednak pre nepraktickosť použitia názvu ateliéru, ale najmä pre získanie čiastočného odstupu a nezávislosti od oficiálnej inštitúcie. Pri jeho založení bolo hlavnou víziou získať priestor pre prezentáciu spomínaného ateliéru a jeho popípade iných študentských projektov. Zhruba po dvoch rokoch chodu galérie sa táto

vízia stala utópiou, keďže program sa sústreďoval najmä na nefotografické a mimouniverzitné projekty, napriek tomu zostal názov galérie nezmenený dodnes.

Cieľom projektu od jeho založenia bolo zachovať si nezávislosť – a to nie len finanč- ný, ale aj obsahový a programový a najmä poskytovať hosťujúcim autorom a ich projek- tom absolútnu slobodu v realizácii a prezen- tácii a zároveň podporovať ich snahu maximálnym možným spôsobom. Limity a hranice si tak určuje vystavujúci sám. Za päť rokov chodu tak priestor zažil množstvo autorských výstav (Vojtěch Skácel – Landescape, Martin Fišr – Kočičky a Sudek, Tereza Kabůrková – Orientteppich, Michal Kalhous – Argen- tum atď.) alebo kolektívnych projektov v spolupráci s univerzitami (Azbestové prázdniny od študentov VŠVU Brati- slava, Predvidanje študentov Univer- zity v Lublani alebo Shuffling pixels študentov OCAD University v Toronte), ale aj kurátorských projektov prevádzko- vateľov galérie.

V súlade s otvorenosťou k novým prístupom sa nesie aj grafický vizuál galé- rie už od jej vzniku. Dôležitým komunikač- ným prvkom s verejnosťou sa stali plagáty k jednotlivým udalostiam, rovnako aj v tomto prípade dostali grafickí dizajnéri miesto konkré- tnych požiadaviek a očakávaní voľnú ruku a priestor pre vlastnú realizáciu.

FILIP Beránek — 2015

průběh skázu
a zachránit život

zachránit si
nezávislost

The gallery space is rather fragment- ed, which calls for atypical approach- es to installations that require a direct response to the space where they are placed. This causes a partial loss of the original aesthetics, which, however, is fully compensated by author's commu- nication with the space. Together with the underground silence and the timeless- ness evoked by the absence of daylight, a position frozen in time emerges. The primary function of the bunker was to ignore the surroundings and create autonomous conditions, which is typical for the gallery, too, but unlike the gallery, the bunker was meant to save lives and help people survive a disaster. The orig- inal use of the space is apparent even after many years and therefore indirect- ly permeates its current alternative use, too. The exhibitors are thus faced with the struggle between their work and the functional elements such as gener- ators, air ducts, and filtration. These would normally be considered disruptive elements, but when one accepts these conditions, the struggle can become an interesting communication. In this lies the uniqueness of the Photogether gallery.

The bunker took its name from the Photogether label, which was created in 2008 by the students of the Adver- tising Photography studio, too. It would have been impractical to use the actual name of the studio, and it was also desir- able to distance the gallery from the offi- cial institution and make it partially inde- pendent. When it was founded, the main idea was to have a space where students of the aforementioned studio could pres- ent their work and where, eventually,

Klauzury_(2015)

other students' projects could appear, too. About two years after the gallery was opened, this idea was deemed utopic, as its program focused mainly on non-photographic and non-universi- ty projects. Still, the name of the gallery has remained unchanged to this day.

The aim of the project since its concep- tion has been to maintain independence – in terms of content and program and also finances, but above all to give the authors and their projects the absolute freedom in implementing and presenting their work, while supporting them in every possible way. Only the author sets the limits and boundaries. In five years of the gallery's existence, the space hosted a number of author exhibitions (Vojtěch Skácel – "Landescape", Martin Fišr – "Kočičky a Sudek", Tereza Kabůrková – "Orient- teppich", Michal Kalhous – "Argentum", etc.), collective projects in cooperation with various universities ("Azbestové prázdniny" by the students from VŠVU Bratislava, "Predvidanje" by the students of the University of Ljubljana or "Shuffling pixels" by students of OCAD University in Toronto), as well as curatorial projects of a number of gallery operators.

Predvidevanje_(2015)

From the very beginning, the visual aesthetics of the gallery mirrored the openness to new approaches. Posters for individual events became an important tool of communication with the public, and also in this case, graphic designers were given a free hand with the imple- mentation and room for their own crea- tivity, rather than specific requirements.

FILIP Beránek — 2015

Budovanie Slovenska_(2013)

Katapult_(2013)

Katapult_(2013)

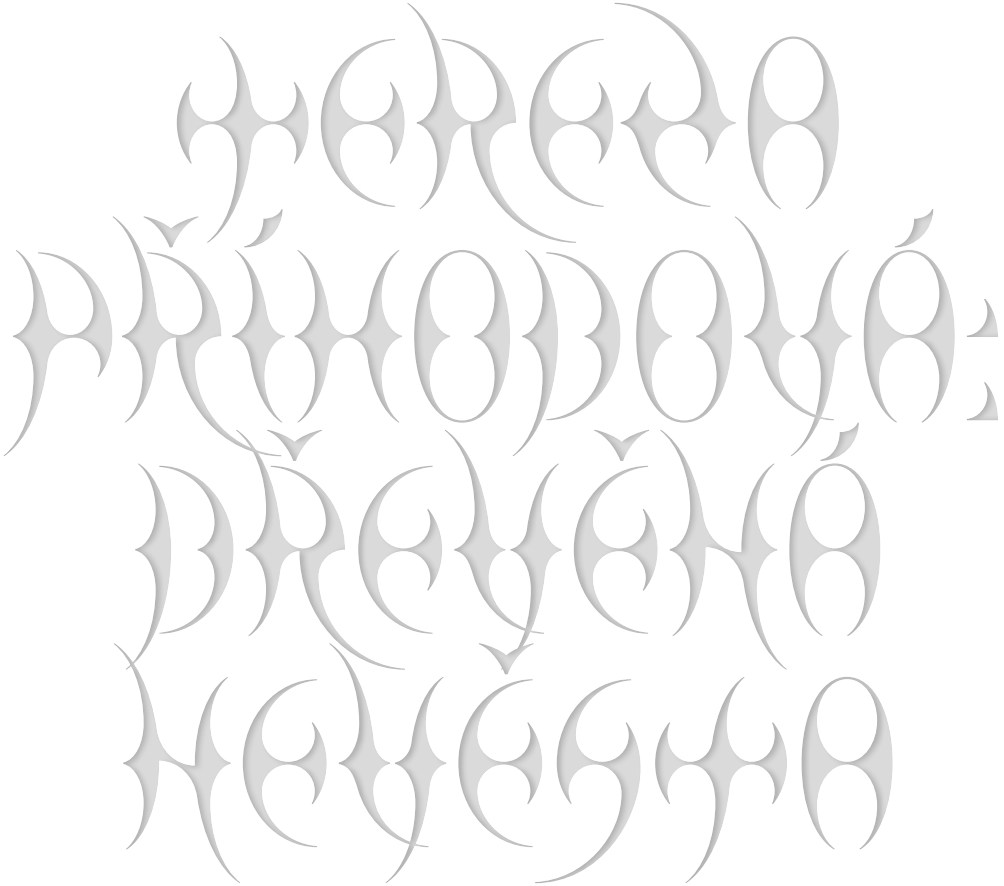
Anna Horčinová_INPOS_(2014)

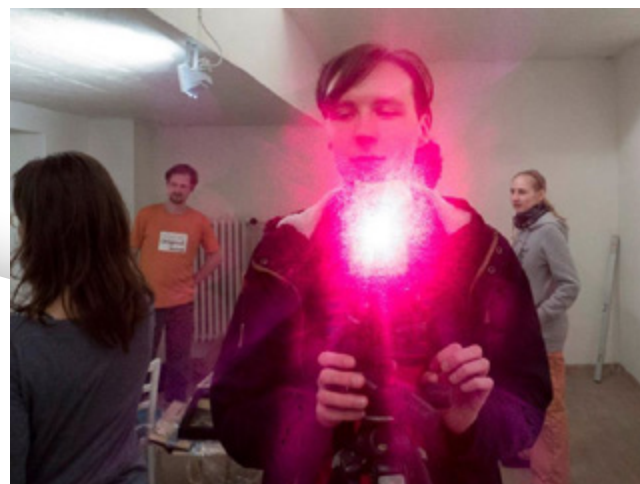
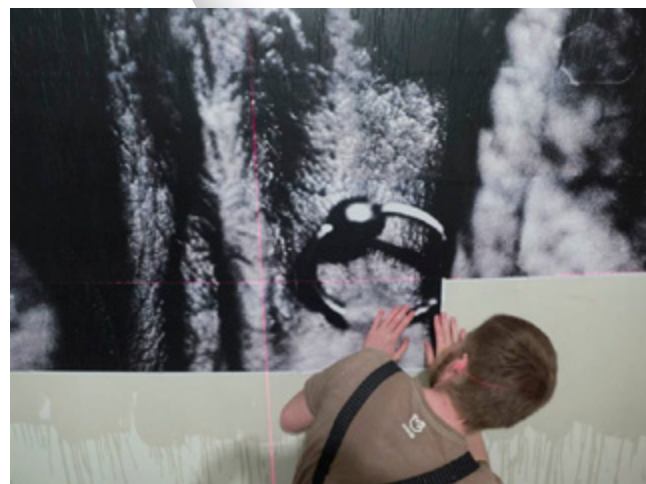
JAN
JINDRA
JAROSLAV
PROKOP
JAN
REGAL

JAN
JINDRA
JAROSLAV
PROKOP
JAN
REGAL

Predvidevanje

Petr Willert

Na začátku byla chuť studentů ARF FMK UTB něco změnit. S tím souvisí i nápad Jakuba Skokana, který s podporou dalších spolužáků stál u zrodu webových stránek ateliéru. Při hledání domény tak vznikl název Photogether. Iniciativa vycházela od samotných studentů, ale webové stránky by nikdy nevznikly bez podpory vedení ateliéru.

Počátek ateliérového webu nepřímo souvisel i s dříve téměř každoroční akcí, setkáním vysokých fotografických škol. (V té době se setkání zúčastnilo devět českých a slovenských ateliérů.) K tomuto účelu vznikaly mimo jiné různé tiskoviny ale i samolepky Photogether, propagující nejdříve web, později i nově vzniklou galerii. První grafickou podobu webu i samolepek měl na svědomí Stanislav Tomšej.

V průběhu mého studia jsem měl možnost prostřednictvím ateliérových cvičení, především pak klauzur, prezentovat své práce na nejrůznějších místech. Bunkr pod poliklinikou nebyl zdaleka jediný. Fakulta multimediálních komunikací několik let podporovala projekt Galerie 12. Galerie nejprve sídlila v 12. budově továrního areálu. Později se přestěhovala do 32. budovy, ale název si ponechala. (V téže budově několik let působila i galerie Kabinet T.) Galerie 12 fungovala asi tři až čtyři roky, za jejím chodem stáli studenti marketingu. Na tomto projektu se podíleli i někteří studenti ateliéru Reklamní fotografie.

V roce 2010 se objevuje lákavá nabídka na využití prostor bývalého krytu civilní obrany pod zlínskou poliklinikou. S návrhem přichází Pavla Navrátilová, která je jako jedna z mála ze studentů ARF zlínskou rodačku. Prostor v minulosti sloužil jako sklad a archiv lékařů. Bylo tedy potřeba vynaložit množství energie, aby zde vzniklo místo vhodné k prezentaci semestrálních a diplomových prací studentů ARF. Záhy se zrodilo uskupení Ondřej Hruška, Eva Končalová a Pavla Navrátilová. Ve spolupráci s ostatními

spolužáky jsme vytvořili z prostoru bunkru galerii Phototogether. Po nějaké době se program galerie propojil s webem ARF, který byl na počátku koncipován pouze jako prezentace samotného ateliéru.

Ve chvíli, kdy jsem se dostal ke kormidlu galerie já spolu s Filipem Beránkem a náš trojlístek uzavírala Pavla Navrátilová, vše již běželo. Naším cílem bylo vytvořit program a zachovat chod galerie. V té době jsme měli i poměrně slušnou podporu vedení ARF. Svou úlohu zde sehrály i fakultní granty, díky kterým jsme mohli udělat výstavu Jindra, Prokop, Regál nebo klukům z BoysPlayNice. To především s podporou Anny Mlýnek Maximové a Lucie L. Fišerové, které v té době byly na doktorském studiu.

Bunkr je skvělým prostorem pro setkání a úžasnou výzvou pro autorské nebo kurátorské projekty. Vyzkoušeli jsme si nejen, co obnáší produkovat výstavu, ale i ostatní role, jako je ta kurátorská. Samozřejmě že nejdůležitější na tom všem byla setkání se zajímavými a inspirativními lidmi. Navíc už od samého vzniku galerie byl patrný přesah mimo rámec média fotografie. Photogether do jisté míry kompenzoval absenci čistě výtvarných oborů na Fakultě multimediálních komunikací. Programově tomu nahrává i samotný ateliér Reklamní fotografie. Výstupy jeho studentů, především klauzurní a diplomové práce, mají blíž k volnému než k užitému umění na rozdíl od ostatních ateliérů, jejichž výstupy jsou směřovány k užitému umění, designu.

Za novým logem a podobou webu stojí hlavně Filip Beránek, díky kterému prezentace galerie neusnula někde v minulosti.

PETR Willert — 2021

At the beginning, there was desire of students of Advertising Photography Studio at TBU Department of Marketing Communication to change something. This was closely connected to Jakub Skokan and his idea – supported by other classmates - to create a website of the studio. The name Photogether arose while looking for the domain. The whole thing was initiated by students themselves, however, the website would never come into existence without support of the teachers.

The beginning of the studio website was indirectly linked also to a former annual event where universities teaching photography got together. (Those days nine Czech and Slovak studios took part in the meeting.) Various printed materials and Photogether stickers, promoting the website and later also the newly founded gallery, were made for this purpose. The first graphic form of the website as well as the stickers was created by Stanislav Tomšej.

During my studies I had a chance to present my studio exercises and final works in various places. The Bunkr was far from being the only one. The Department of Multimedia Communication supported the Gallery 12 project for several years. At the beginning, the Gallery was located in the 12th building of Svít factory area, and although it later moved to the 32nd building, the name remained the same. (Gallery Kabinet T resided in the same building for several years too). The Gallery 12 ran for about three or four years and was operated by students of marketing. Some students of Advertising Photography were involved as well.

In 2010 a tempting offer appeared. A possibility to use a former air-bomb shelter under Zlín outpatient clinic arose and was brought by Pavla Navrátilová, who belongs among few Advertising Photography students native of Zlín. The place had used to serve as a store and archive of doctors. A lot of energy was thus naturally needed to create a space suitable for presentation of end-of-term and diploma works of the Advertising Photography students. Team of Ondřej Hruška, Eva Končalová and Pavla Navrátilová was soon

born. In cooperation with other classmates, we created Photogether gallery from the bunker space. After some time, the gallery program was connected with the Advertising Photography website, which had initially been designed only as a presentation of the studio itself.

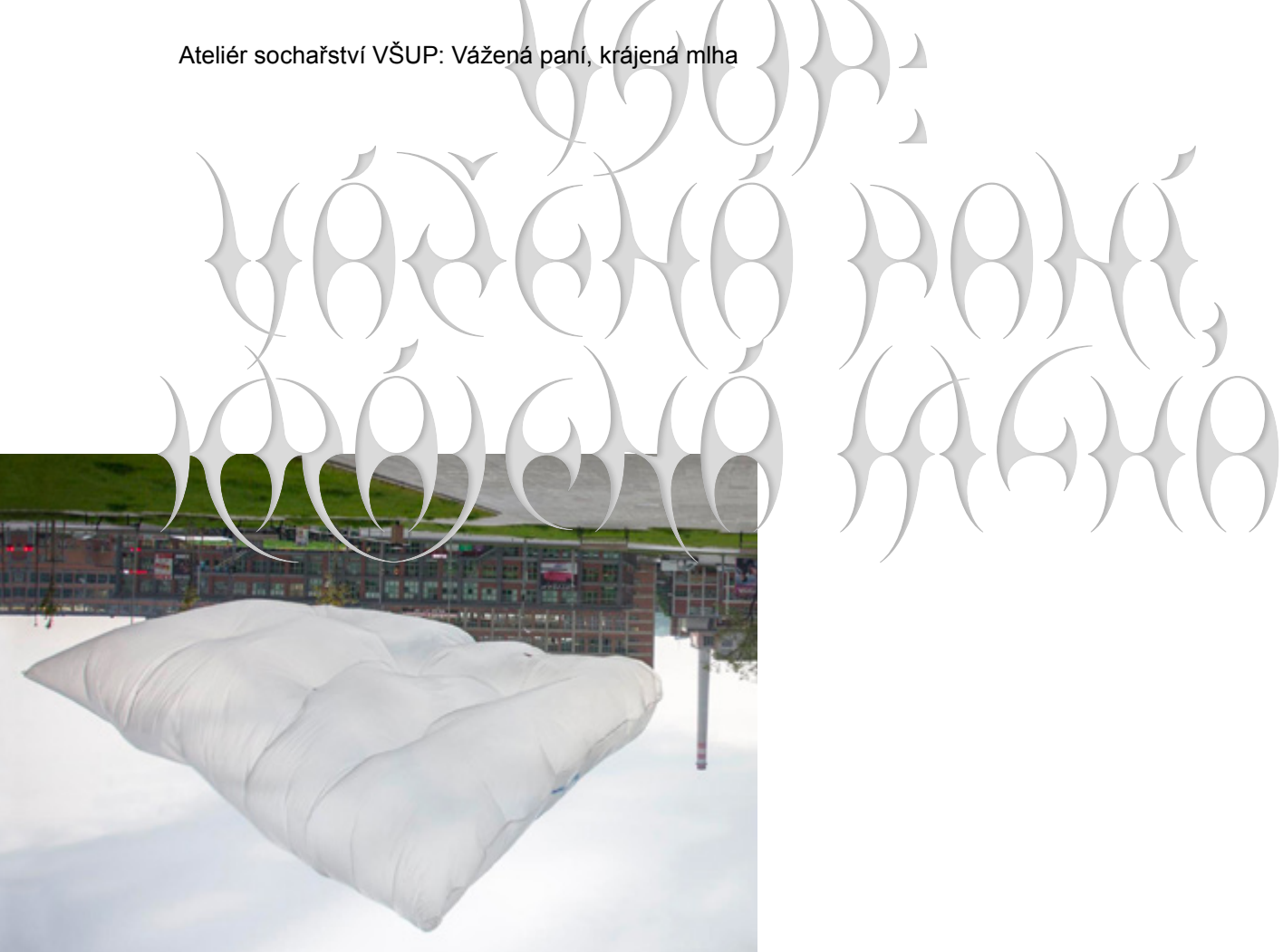
Everything was already running successfully when I and Filip Beránek took the helm. Our trio was completed by Pavla Navrátilová. We aimed to make a program and keep the gallery going. We also had quite strong support from the teachers back then. The department grants were also important since they enabled us to organize Jindra, Prokop, Regál exhibition, and we could also exhibit photographs by BoysPlayNice, both events significantly supported by Anna Mlýnek Maximová and Lucia L. Fišerová, both students of doctor program at that time.

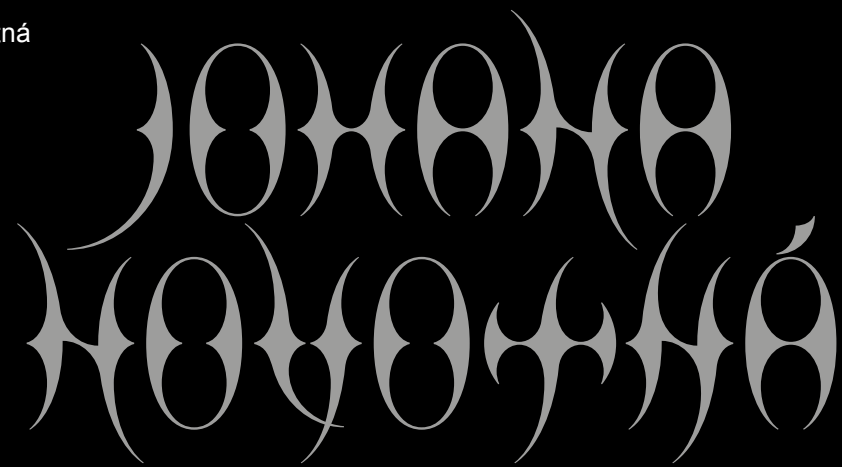
The bunker is a great place for meeting others. It is also a fantastic challenge for author's as well as curator's project. We experienced organising our own as well as others' exhibitions. The most important thing certainly was meeting interesting and inspiring people. Moreover, since the very beginning of the gallery, the scope of activities was not limited only to photography and Photogether compensated absence of fine arts fields of study at the Department of Multimedia Communication to a large degree. In fact, works of Advertising Photography students – and especially their final and diploma projects – are closer to fine arts, unlike other studios whose works are aimed at applied arts and design.

Filip Beránek is the one who most contributed to the new form of the logo and website and prevented the gallery presentation from resting on its laurels.

PETR Willert — 2021

Matěj Skalický

V ateliéru fotografie kolovaly v průběhu posledních let mnohé legendy, které se týkaly bunkru. Byly založené na reálných událostech a lidech, které už téměř nikdo ze současných studentů nezažil: o Ondrovi Hruškovi, výstavě Vojty Skácela, Nové estetiky nebo o koncertě Please the Trees, a vytvářely tak z bunkru takřka svaté místo zlínské kultury. Sám jsem se do Zlína dostal ke konci roku 2012 a měl jsem tak šanci vidět značnou část výstav a zažít většinu mejdanů. Občas jsem s něčím pomohl (ostatně jako většina studentů), vždy jsem ale cítil nedosažitelný respekt vůči těm studentům, kteří dělali výstavy a o galerii se starali. Věděl jsem, že je to práce jen na určité omezené období (většinou ukončené útekem ze Zlína), nedokázal jsem si ale představit, že se do této pozice dostanu někdy já sám. Myslel jsem si, že na to potřebuju nějaké zvláštní schopnosti, know-how a hlavně kontakty. Nebo že za mnou přijde předchůdce a řekne, že jsem vyvolený, předá mi klíč a ukáže mi co a jak. Ale ne: klíč jsem si tajně zkopíroval sám, do organizování výstav jsem se vmísil nevědomky náhodou (Černý Petr?) a všechno ostatní se člověk

učí v běhu. Od tmelení děr ve stěnách přes malování, opravy světel, propagaci výstavy, logistické řešení transportu děl, instalaci, přípravu a focení vernisáže až po tu divnou chvíli, kdy to máte zahájit, a nedostávají se vám slova, nebo to celé popletete a všichni návštěvníci na vás při tom hledí. Pak přijde pocit štěstí a radost z hotové výstavy, že je to všechno za vámi a že po vernisáži zůstanou třeba ještě nějaké lidi i na neplánovaný večírek. Další dny v galerii uklídit, nafotit instalaci, nahrát to na web a pomalu začít řešit další výstavu. Bunkr je pure DIY: galerista Photogether je tak trochu zedník, malíř-natěrač, logistik-závozník, elektrikář, marketák a fundraiser, technik, fotograf, PR manažer, kurátor, uklízeč a v neposlední řadě také úředník a účetní.

MATĚJ Skalický — 2021

There were a lot of rumours around the bunker in the photography studio. They were based on real events and real people that current students couldn't experience: Ondra Hruška, exhibition of Vojta Skácel, New Aesthetics or Please the Trees concert. The bunker was thanks to them perceived almost as a holy place of Zlín culture. I got to Zlín at the end of 2012 and had the chance to see most of the exhibitions and enjoy most of the parties. Sometimes I helped (as most students) and always felt an unachievable respect towards students who organized exhibitions and looked after the gallery. I knew that this was a temporary job (usually finished by running away from Zlín) and couldn't imagine myself in this position. I thought I needed some special skills, know-how and contacts if I wanted to do this job. Or that one of the predecessors would come to me, tell me I was the chosen one, give me the key and teach me the ropes of the trade. The reality was different: I secretly copied the key, my involvement in organising exhibitions happened by chance and unknowingly (short straw?) and I had to learn everything as I went along – from cementing holes in the walls,

painting the walls, repairing lights, promoting exhibitions, finding logistic solutions to transport works, installing, preparing and photographing vernissages up to the strange moment when you have to open the whole thing and you completely lack words or you muddle up your speech completely and everybody is just staring at you. And then a feeling of happiness and joy comes because you realise that the exhibition is ready, everything turned out well and some people might even stay after the vernissage is over and you can have an unintended party together. During the following days you have to tidy up, photograph the installation, upload the photos on the website and slowly start organising a new exhibition. The Bunker is a pure DIY – the Photogether gallerist is a bit of a brickie, a painter, a logistician and driver, an electrician, a marketing expert and fundraiser, a technician, a photographer, a PR manager, a curator, a cleaning lady and last but not least also a clerk and accountant.

MATĚJ Skalický — 2021

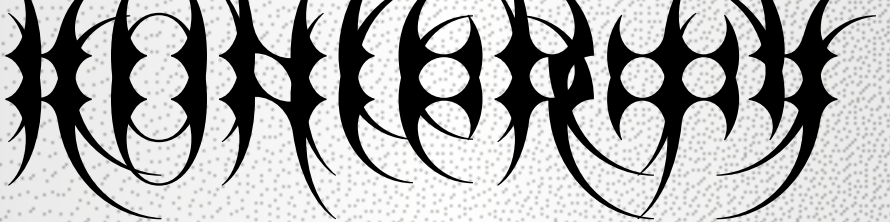
[illegible]

JOHNS

Oripoko_(2019)

Koncerty

München Konflikt_(2019)

Schwarzprior_(2018)

in B, Mönster_(2019)

Elsa Rauerová

Bunkr – je to útočiště. Místo, kde se to všechno děje. Místo. To, co tady mají a jinde třeba chybí. To, co předčí fádnost a sterilitu školních zdí i opulentní moderní budovy univerzity, při jejichž plánování se na člověka zapomnělo. Tady to je jinak, je to bunkr, úkryt před světem, před všedností, před plytkým žvaněním nad drahým pitím v Pštro-sa a před vrátnými, před dohledem, před zavíráním. Místo, kde se setkáte s novými lidmi, ale nejvíc oceníte přítomnost těch známých. Tady se seznamujete se světem tam venku mimo školu, a přece jste v naprostém bezpečí několik metrů pod zemí. Zde zatlučete do stěny první fotku, zjistíte, že kapa desky a vlhko se nepřátelí (kapa a fotografie se nepřátelí), začnete přemýšlet o instalaci jako o nezbytné součásti tvorby. Můžete tu oslavovat, tancovat (pokud se to tak dá nazvat) se stejným nadšením na hudbu deroucí se ze starého telefonu přes kytarové kombo i na koncert kape-ly Schwarzprior nebo München Konflikt. Můžete tu bydlet, když na vás dolehne zlínská bytová krize, ale oceníte, když krize pomine. Když tu spíte, když tu žijete: zvuky linoucí se z pater nad vámi, psychiatrie nebo gynekologie, obojí zní hrozivě; vstávání do černočerné tmy a šokující zjištění, že den už je v plném proudu. Takhle to pro mě bylo a zůstalo z pohledu studenta. Z pohledu iniciátora

je to v podstatě to samé, jen je s tím víc práce a trochu míň svobody, ale o to víc se člověk snaží. Protože je to především poslání – udržet tenhle odkaz a dát těm, kdo přišli po mně, možnost se realizovat, radovat, růst a být tím, kým budou chtít, právě tady.

Ta svoboda. Z počátku je jakási účastnická, ale o to bezmeznější. Svoboda být, kým jsi, svoboda vystavit svoje veledílo, svoboda debatovat tu do rána, svoboda vyhloubit do stěn díry velikosti pěsti, usmyslit si cokoli a realizovat to, svoboda stát se toho součástí a moct tu zanechat svůj otisk v nánosů nátěrů Primalexu. Následně, když jsme si to vzali na svá bedra, svoboda zkusit to a třeba selhat, svoboda hrát si na umění, svoboda vystavovat a podporovat lidi, kteří vás baví, ale i vnitřní povinnost chránit tu svobodu pro ostatní. Samozřejmě je to hlav-

ně o umění, ale ono umění nepoletuje někde ve vzduchu bez kontextu a souvislostí. Tady je to součást bytí, zveme umělce do galerie, ale ve své podstatě je to náš domov, místo, kde jsme rostli, vystavovali, objevovali a kde stále i díky nim rosteme. O to snáz tu navazujeme dialogy, mezi námi a jimi, mezi uměním a akademickým prostředím, mezi tím venku a tím uvnitř. V podstatě jsme nízkoprahoví, jen k nám musí každý sejít ta dvě patra. Po každé výstavě, každém studentském mecheche tu něco zůstane a taky něco zmizí. Je to neustálý koloběh věcí a lidských zdrojů, prolétající se organicky v průběhu deseti let. Mnohdy si někdo z vystavujících umělců přisvojí pro svoji instalaci něco z místního inventáře. Tu modré plexy před světla, tu dřevotřísková rakev, tu polystyrenové kamení. Stejně jako věci, rotujeme tu i my – ochránci a správci bunkru, předáváme si štafetu a nakonec je v tom obrovská síla, kdy věříte, že to někdo zvládne, kdy věříte, že i vy to zvládnete.

ELSA Rauerová — 2021

kým

The bunker – it's a refuge. A place where it all happens. The place. Something they have here and what may be missing elsewhere. What surpasses the dullness and sterility of school walls and opulent, modern university buildings that look like no one was thinking of people inhabiting them when they were planned. Here it is different, it is a bunker, a hiding place from the world, from the mundane, from the shallow chatter about expensive drinks in The Loft. A bunker from the bad, loud music in The Ostrich and from the porters, the supervision, the closing hours. A place where you can meet new people, but where you will most appreciate the presence of those you already know. Here is where you get to know the world outside the school while staying completely safe a few meters underground. Here is where you nail your first photo on the wall and where you find out that kapa plates and the damp don't go well together (well, the kapa plate and photography don't go well together). Here you start thinking about the installation as a necessary part of the creative process. Here you can celebrate and dance (if you dare say so) to the music from an old phone connected to a guitar combo with the same enthusiasm as to The Schwarzprior or München Konflikt band concerts. You can live here when the housing crisis in Zlín hits you hard, but you will appreciate it when the crisis is over and you can leave. When you sleep here, when you live here, you hear sounds emanating from the floors above you, the psychiatric or the gynecology wards produce threatening sounds, and you get up in pitch black darkness with a shocking discovery that the day is already

in full swing. This is how I remember it from the student's perspective. From the perspective of an initiator, it's basically the same thing, just more work and a bit less freedom, but you try all the harder then. Because above all, it is a vocation – to maintain this legacy and give those who came after me the opportunity to realize, rejoice, grow and be who they want to be, right here.

That freedom. At the beginning, it is somewhat participatory, but ever more limitless. The freedom to be who you are, the freedom to exhibit your masterpiece, the freedom to discuss stuff till small hours in the morning, the freedom to dig a fist-sized hole in the walls, the freedom to think of anything and then put it in practice, the freedom to be a part of it all and be able to leave your imprint in layers and layers of Primalex coatings.

ARF: březen duben květen_ (2020)

Subsequently, when we took up the management, the freedom to try and fail, the freedom to play the game called art, the freedom to exhibit and support people you enjoy, but also the duty to protect that freedom for the sake of others. Of course, it's mainly about art, but art isn't a butterfly flying around independent and contextless. Here it is a part of the existence, we invite the artists to the gallery, but, actually, it is our home, a place where we have grown, exhibited, discovered the world and where we continue to grow, also thanks to them. This makes it easier to establish a dialogue here, between us and them, between art and the academic environment, between the outside and the inside. Basically, we are very accessible, you just have to descend two floors to reach us. After each exhibition and every student party, something remains, and something disappears. It is a constant cycle of things and human resources, intertwining for the past ten years. Often enough, the exhibitors take something from the local inventory for their installation. Here it is a blue plexi-glass to be put in front of the lights, there the chipboard casket or the polystyrene stones. Just like the things, we rotate here as well – the protectors and administrators of the bunker, we pass the baton from one to another. And in the end it is extremely powerful to believe that someone can do it and that you can do it too.

ELSA Rauerová - 2021

jsi

Tomáš Heřmánek
de_bunkr

ARF

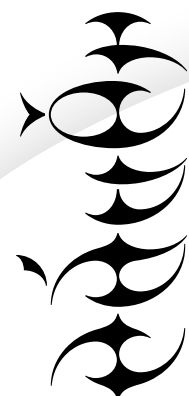

ARF

ARF

ARF

V kontextu zlínské kulturní i univerzitní scény je Photogether Gallery důležitým místem pro prezentaci, experiment, ale i setkávání se, konfrontování a diskutování. Je to galerijní prostor, který bychom mohli označit jako alternativní, ve smyslu jeho vzniku i provozování – vedou ho studenti primárně pro studenty. Právě oni jsou hnacím motorem, srdcem i duší tohoto projektu. S entuziasmem vytvářejí podmínky pro prezentaci toho nejmladšího a nejsoučasnějšího umění. Photogether Gallery je jakýmsi laboratoriem, ve kterém studenti získávají už v průběhu studia zkušenosti s prezentací svých vizuálních děl. Photogether Gallery má ambici propojit dění v ateliérech na univerzitní půdě s domácí scénou a vytvořit dialog s obyvateli Zlína. (Anna Mlynek Maximová, 2011)

Na přelomu roku 2018 a 2019 byla galerie vykradena. Zloděj prolezl únikovou šachtou, ukradl prodlužovačky, reflektory, kleště, kladiva, věšák, vaříč, půjčenou televizi a další drobné věci. Vypáčil také dvoje dveře od zamčených místností, kam jsme do té doby neměli přístup. Tím galerii rozšířil.

Otevřel se však nový problém: zjistili jsme, že budova polikliniky má nového majitele, který o nás do té doby více méně nevěděl. Několik následujících měsíců to vypadalo na konec fungování, protože dosavadní způsob hospodaření nebyl s novými nájemními pravidly udržitelný: samotná cena ročního nájmu desetinásobně překračovala roční rozpočty předchozích let. Udělali jsme i poslední výstavu s názvem Díky moc, Photogether, která v galerii představila mini výstavní projekt Díky moc, jenž na ARF poslední roky probíhal. V té době jsme se s Elsou dohodli, že to ještě zkusíme udržet: Zlín přece nedisponuje takovým přebytkem kulturního vyžití, aby si mohl dovolit některou z galerií ztratit. Napsali jsme přibližně sto dvaceti největším zlínským firmám s prosbou o sponzoring výměnou za propagaci, fotografické služby nebo umělecká díla. Odpovědělo jich asi deset s tím, že nemají zájem. Zachránil nás až náš domácí ateliér, který první nájem zaplatil, zbytek jsme pak lepili z měsíce na měsíc: pronajímali jsme galerii pro studentské večírky, něco jsme platili ze svého, našli jsme i sponzora v Brně, který nám jeden nájem zaplatil. Od roku 2020 jsme už dosáhli na podporu města Zlína a navázali jsme roční oficiální spolupráci s FMK. V roce 2021 nás začalo finančně podporovat i ministerstvo kultury, čímž symbolicky potvrdilo pozici galerie na české výtvarné scéně. Nyní je provoz Photogether ve stabilizované pozici: můžeme platit nájem, honoráře vystavujícím i kurátorům a zbude i na hřebíky.

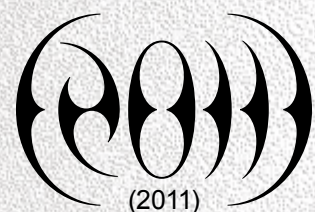

In the context of the Zlín cultural and university scene, Photogether Gallery is an important place for presentation, experimentation, meetings, confrontations, and discussions. It is a gallery space that we could describe as an alternative one, in terms of its creation and management – it is run by students, mainly for the students. They are the driving force, the heart and soul of this project. Ever so enthusiastically, they facilitate the presentation of the youngest and most contemporary art. Photogether Gallery is a kind of laboratory in which students experience presenting their visual work while still studying. Photogether Gallery aims to interconnect the domestic scene with whatever is happening in the university studios and also to start a dialogue with people from Zlín. (Anna Maximová 2011).

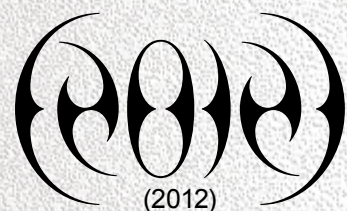
At the end of 2018, the gallery was burgled. The thief crawled through the escape shaft and stole extension cords, searchlights, pliers, hammers, a coat-stand, a stove, a rented television, and other small things. He also forced open two locked doors, leading to rooms to which we had no access until then. This helped to expand the gallery.

However, a new problem emerged: we found out that the outpatient clinic has a new owner who was oblivious to our existence until then. For the following months, it seemed that our journey had come to an end, as our way of managing the funds did not comply with the new rental rules: the annual rent alone was ten times higher than our annual budgets in previous years. We even organized the last exhibition called "Thanks a lot, Photogether", which also introduced a parallel mini-exhibition project "Thanks a lot" that was running at ARF in previous years. At that time, we agreed with Elsa that we would try to keep it up for the moment: After all, Zlín does not abound in cultural activities, so it cannot really afford to lose one of its galleries. We wrote to some 120 largest companies in Zlín, asking for sponsorship in exchange for promotion, photographic services, or works of art. About ten of them answered that they were not interested. In the end our university studio saved us and paid the rent for the first few months. In the following months, we stretched our funds as much as possible: we rented the gallery for student parties, we paid with our own money, we found a sponsor in Brno who covered one-month rent for us. Since 2020, we were able to obtain the support of the city of Zlín and we have established an official cooperation with the Faculty of Multimedia Communications. In 2021, the Ministry of Culture also started to support us financially, thus confirming the position of the gallery in the Czech art scene. Now the functioning of Photogether is stable: we can pay rent and fees to exhibitors and curators, and there is still enough money to buy some nails.

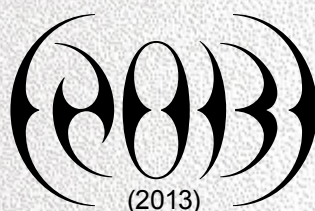
60 61

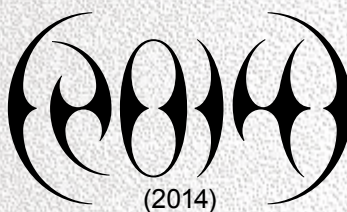
Nová estetika
Ateliér Grafického designu UTB:
Kunčická snídane
Katedra designu VŠUP:
Momenty a momentky
Milan Bureš: Od vlka k psovi
Vojtěch Skácel: Landscape
Azbestové prázdniny

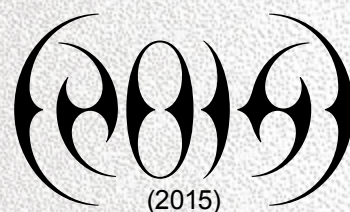
Hranice
Už bylo na čase
Robin Závodný: Fraktál

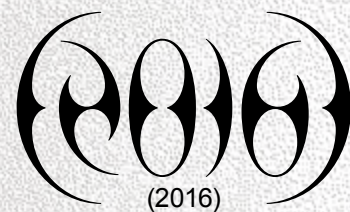
Katapult
Shuffling Pixels
Martin Fišr: Kočičky a Sudek
Juraj Fifik, Tomáš Manina:
Budovanie Slovenska

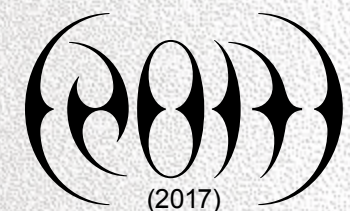
Anna Horčinová: INPOS
Vít Hašek: Včerejší noviny
Tereza Kabůrková: Orientteppich
Boys Play Nice: Strictly Commercial
Milan Bureš: East of Eden
Jan Jindra, Jaroslav Prokop, Jan Regal:
Reklamní fotografie

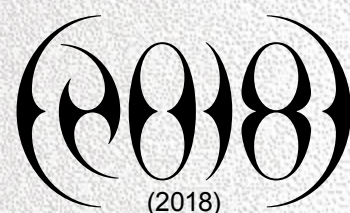
Andrii Konontsev, Sergey Melnitchenko: Подія
Ateliér fotografie Univerzity v Lublani: Predvidevanje
Michal Kalhous: Argentum
Tereza Příhodová: Dřevěná nevěsta
Radek Čák: Exploration

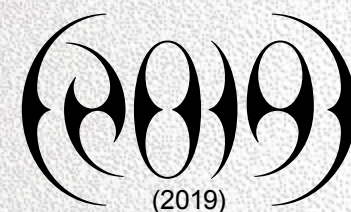
Dominika Jackuliaková, Barbora Tomíková: Rekurzia
Rudo Prekop, Vasil Stanko: Double mix
Tomáš Pospěch: Pěstítkové a kurátorské práce
Ateliér sochařství VŠUP: Vážená paní, krájená mlha
Michal Zeman: Vzduchoplavec

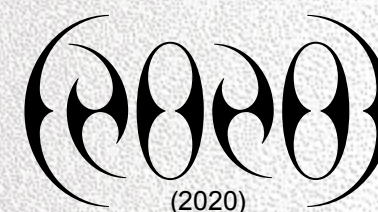
Tadeáš Kotrba: Nad prachem barva
Magdalena A. Turzová: Příbytky lidí
Ateliér Fotografie OSU: Půl práce
Šimon Kříž: Posthuman & Hardweird
Jiří Sedlák: Vymezení
Ondřej Vinš: Kotzmannová, Othová
Dominik Běhal: Je tma a změklo kamení

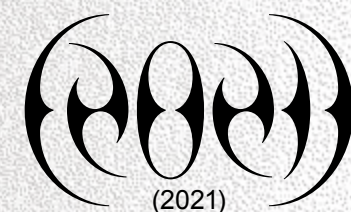
Pavel Dias: Tvář dostihu
Libuše Pražáková: Podle tebe
Johana Novotná: Uncanny Valley Baby
Petr Willert: Slum na letně
Lucia Sekerková: Vrážitoare
Bianka Chladek: Päst' polárnej hviezdy

Karolína Rossi: Whakaari
XAO
Díky moc, Photogether
Urban Jungle
Tereza Lišková: Šaty ve skříni
Mišo Ormos: Melting
Pavel Matoušek, Jaromír Harna: Natura Vincit

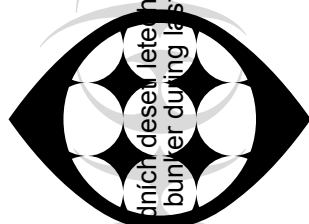
Lin Gerkman: Myth and Ritual
Marek Tischler, Alexey Klyuykov, Vasil Artamonov,
Dominik Forman, Ladislava Gažiová:
Podstata malby
Tomáš Heřmánek: de_bunkr
ARF: Březen duben květen
Dávid Brna, Kristína Haviarová, Jindřiška Jabůrková,
Monika Kučerová, Matěj Liška, Jana Svobodová,
Matyáš Zeman: Truly
Ateliér Design skla UTB:
Hluboce výživné okamžiky

Petr Kovář, Ondřej Basjuk, Andreas Gajdošík,
Eva Jaroňová, Jiří Kaman, Denisa Krausová,
Kateřina Olivová, Přemysl Procházka, Pavel Tichoň,
Global Genocide Inc.: Bezohlední
Nová spiritualita / Photogether Offspace
Antonín Brinda: Co je ztraceno, co získáno
Přemysl Černý: Cihla – cihlou do hlavy
Magda Dubnová, Petr Košárek:
Mhouřím, a šero se stává tmou
Anna Poubová: Satellitendorf
Imrich Veber: Not Titled Yet No.2

Za podporu děkujeme všem, co za Bunkrem v posledních deseti letech stáli, pomáhali v něm a chodili na výstavy. We are grateful for support of everyone who looked after the bunker during last ten years, helped there and visited its exhibitions.

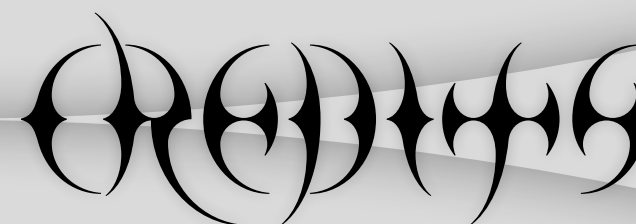

Autoři textů / authors of the texts: Filip Beránek, Ondřej Hruška, Eva Končalová, Anna Mlynek Maximová, Elsa Rauerová, Matěj Skalický, Petr Willert

Texty Evy Končalové a Anny Mlynek Maximové jsou převzaty z diplomové práce Evy Končalové s názvem České nezávislé instituce věnující se současnému výtvarnému umění.

Texts written by Eva Končalová and Anna Mlynek Maximová were borrowed from Eva Končalová's diploma thesis called Czech Independent Institutions Dedicated to Contemporary Fine Arts.

Autoři fotografií / authors of the photographs: Filip Beránek, Vít Hašek, Tomáš Heřmánek, Rozálie Jirásková, Jan Khūr, Matěj Skalický, Petr Willert a další / and more

Grafická úprava a sazba /
graphic design and typesetting: Maxim Čáp
Použitá písma / fonts in use: Arial, Bunkr Hard (Maxim Čáp)
Logo galerie / gallery logo: David Kelovský
Náklad / number of copies: 200 kusů / 200 pcs
Vydal / published by: Spolek Photogether / Photogether club
Rok vydání / year of publication: 2021

Publikace byla vydána za finanční podpory Ministerstva kultury České Republiky a statutárního města Zlína

The book was published with financial support of the Ministry of Culture of the Czech Republic and city of Zlín

ISBN 978-80-908546-1-1

